

Den grønne ridder.

Der var en gang en konge som var enkemand, og han havde en eneste datter. Men det er et gammelt ord, at enkemandssorg er som albuestød, den gjør vondt, men den gaar snart over; og saa gifted han sig med en dronning som havde to døtre. Og denne dronningen, hun var ikke bedre end stedmødre pleier være; slem og troldet var hun altid mod steddatteren.

Langt om længe, da de var voksne disse prinsesserne, saa blev der krig, og kongen skulde ud og slaass for land og rige. De tre døtrene skulde faa lov at sige, hvad kongen skulde kjøbe og have med hjem til dem, hvis han vandt paa fienden. Steddøtrene skulde nu sige ifra først, hvad de vilde ønske sig, maa vide. Jo, den første bad om en guldrok, saa stor at den kunde staa paa en sølvotteskilling, og den andre hun bad om et guldhespetræ, saa stort at det kunde staa paa en sølvotteskilling. Det vilde de have; og det var nu hverken for vindingen eller for spindingen til nogen af dem. Men hans egen datter, hun vilde ingen anden ting bede om end at han vilde hilse den grønne ridder. Kongen reiste ud i krigen, og hvorledes det gik, saa vandt han, og hvorledes det bar til, saa kjøbte han det han havde lovet steddøtrene; det hans egen datter havde bedt ham om, havde han glemt rent bort. Men saa gjorde han et gjestebud, fordi han havde vundet. Der fik han se den

grønne ridder; saa kom han det i hug, og hilste ham fra rettedatteren sin. Ridderen takked ham for hilsningen, og gav ham en bog, som saa ud som en salmebog med spænderperm. Den skulde kongen tage med og give hende; men han maatte ikke lukke den op, og ikke maatte hun det heller, før hun var alene. Da kongen var færdig med krigen og gjestebuds-lagene, kom han hjem igjen, og han var næsten ikke kommet indenfor døren, før steddøtrene kringrendte ham efter det han havde lovet at købe til dem. Ja, han havde det. Men hans egen datter, hun holdt sig tilbage og spurte ikke efter nogen ting, og kongen kom det ikke i hug han heller, før en gang han vilde gaa ud; da tog han paa den kjolen han havde havt i gjestebudet, og med det samme han greb ned i lommen efter lommelørklædet, kjendte han bogen. Saa gav han hende den, og sa han skulde hilse, den var fra den grønne ridder, og hun maatte ikke lukke den op, før hun var alene.

Om aftenen da hun var for sig selv paa sit kammer, lukked hun op bogen, og med det samme hørte hun først en slaatt, saa deilig at hun aldrig havde hørt magen til den, og saa kom den grønne ridder. Han sa at bogen var slig, at naar hun lukked den op, kom han til hende, det var det samme hvor hun var henne, og naar hun lukked den igjen, var han borte med det samme.

Ja, hun lukked bogen op ofte om kvelden, naar hun var alene og i ro, og ridderen kom altid til hende og var der som tiest. Men stedmoren havde næsen sin i alt; hun skjøjte, at der var nogen inde hos hende, og hun var ikke længe om at sige det til kongen. Han vilde ikke tro det; de fik da se efter først, om det var saa, sa han, før de kom med sligt og tog paa hende for det. En aften stod de udenfor døren og lydde, og de syntes tydeligt det talte indenfor. Da de kom ind, var der ingen. »Hvem var det du talte med?» spurte stedmoren baade haardt og hvast. »Det var

ingen det,» sa kongsdatteren »Jo, jeg hørte det jo skjellig,» sa hun. — »Jeg laa bare og læste i en bønnebog.» — »Vis mig den,» sa dronningen. — Ja, det var ikke andet end bønnebog det, og den maatte hun sagtens have lov at læse i, sa kongen. Men stedmoren trodde det samme som før, og saa bored hun et hul i væggen og lurte der. En aften hørte hun ridderen var der, rev døren op og fór som en vind ind til steddatteren; men hun var ikke sen til at lukke bogen, hun heller, saa han blev borte i en fart. Men hvor snapp hun havde været, saa fik stedmoren set en snert af ham, saa hun var viss om at nogen havde været der.

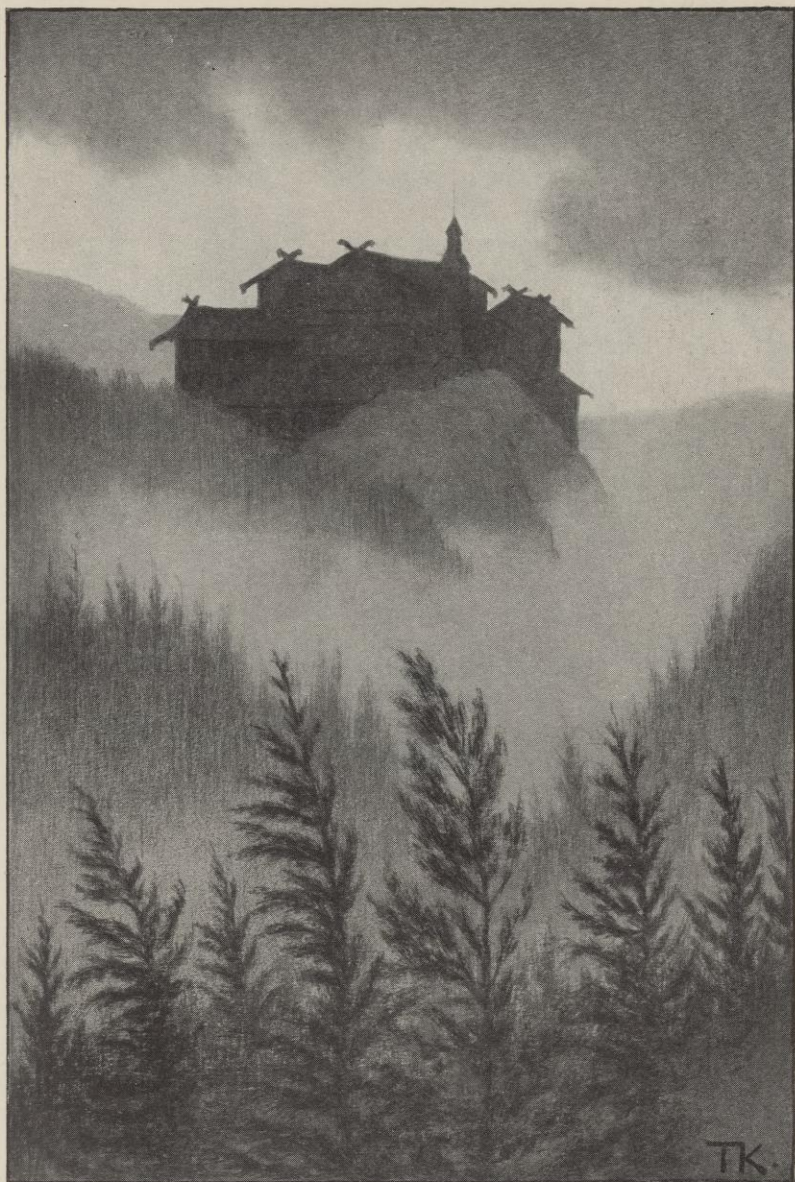
Saa skulde kongen ud paa en lang lang reise; imens fik dronningen gravet et dybt hul ned i jorden; der mured de op et hus; men i muren lod hun dem lægge rottekrud og anden streng forgift, saa der ikke skulde komme ind saa meget som en mus engang. Murmesteren fik god betaling, og loved at han skulde reise af landet; men det gjorde han ikke, han blev der han var, han. Der blev kongsdatteren sat nedi med sin pige, og saa mured de gangen igjen, saa der bare var et lidet hul oppi, som de kunde sende mad ned igjennem til hende. Her sad hun og sørged, og tiden faldt lang og længer end lang. Saa kjendte hun, at hun havde bogen med sig, tog den og lukked den op. Først hørte hun den samme deilige slaatten hun før havde hørt, og siden en ynkelig jammer og laat, og ret som det var, kom den grønne ridder. »Jeg er næsten død nu,» sa han, og fortalte at stedmoren havde lagt forgift i muren, og han vidste ikke om han kunde komme ud igjen med livet. Da hun saa maatte lukke bogen, hørte hun den samme jammer og laat.

Men den ternen som var hos hende, havde en kjæreste, og ham fik hun budsendt, at han skulde gaa til murmesteren og bede ham at gjøre hullet saa stort at de kunde krybe op igjennem det; kongsdatteren skulde betale ham saa godt, at han skulde have nok alle sine levedage. Ja, han gjorde det; de slap ud og reiste langt langt bort i fremmede land,

baade hun og ternen, og hvor de kom, saa spurte de efter den grønne ridder. Langt om længe kom de til et slot som var klædt med sort, og med det samme de skulde forbi der, kom der en flo-regn paa dem; saa gik kongsdatteren ind under kirkesvalen og vilde staa der til regnilen var over. Som de stod saa, kom en ung mand og en gammel mand, som ogsaa vilde berge sig for regnet; men prinsessen drog sig længer ind i kroen, saa de ikke fik se hende.

»Hvad kommer det af, at denne kongsgaarden er klædt med sort?» sa den unge. »Ved du ikke det?» sa gamlingen, »prinsen her er dødssyg, han som de kaldte den grønne ridder;» og saa fortalte han hvorledes det var gaat til. Da den unge havde hørt hvorledes han havde faat det, spurte han, om der ikke var nogen som kunde gjøre ham god igjen. »Nei, der er ikke mer end én raad,» sa han, »og det er, dersom den jomfruen som sad i huset under jorden, kommer og plukker lægedomsurter paa marken, koger dem i sød melk og vasker ham med tre ganger,» og saa regned han op, hvad det var for urter som skulde til, for at han skulde blive frisk. Dette hørte hun, og hun hørte vel efter ogsaa. Da regnet var over, gik de to, og hun bød ikke længe, hun heller. Da de kom hjem did hvor de bodde, maatte de ud og hente alle slags urter paa mark og i skog, baade hun og ternen, og de plukked og sanked sent og tidlig af alle dem hun skulde have og koge. Saa købte hun sig en doktorhat og en doktorkjole, gik op til kongen og bød sig til at gjøre prinsen god igjen.

Nei, det kunde ikke nytte, sa kongen; der havde været saa mange der og prøvet det, men det var altid blit værre og ikke bedre. Hun gav sig ikke, men loved sikkert at han skulde blive god, og det baade fort og vel. Ja, saa skulde hun faa lov at prøve da, og kom ind til den grønne ridder og vasked ham første gang. Da hun kom igjen den andre dagen, var han saa god at han kunde sidde i sengen;

Langt om længe kom de til et slot, som var klædt med sort.

den næste dagen var han kar til at gaa i værelset, og den tredje dagen var han saa frisk som fisken i vandet. Han skulde ud paa jagt, sa doktoren. Nu blev kongen saa glad i doktoren som fuglen i lyse dagen. Men doktoren vilde hjem. Da kasted hun kjolen og hatten, pynted sig og laged til et maaltid, og saa lukked hun bogen op. Det var den samme glædeslaatt som før, og med det samme kom den grønne ridder. Han undredes paa hvorledes hun var kommet did. Men saa fortalte hun hvorledes alt var gaat til, og da de havde spist og drukket, tog han hende med lige op paa slottet og fortalte kongen hvorledes det var gaat til fra først til sidst.

Saa blev der bryllup og bryllups-turing, og da de var færdige med det, reiste de hjem. Da blev der stor glæde paa hendes far. Men stedmoren tog de og trilled i en spiker-tønde.

